

Сто горчиви дни

Дъждовна нощ, измокрен мъж,
неонов лъч, една жена,
спомняш си нали, че този дъжд
ни запозна.

Луда любов, безброй мечти,
въздишки, стон, безумна страст,
влюбени слова шептеше ти,
повтарях аз.

За лека нощ дъждът край мен звъни,
аз вървя пеша.
Все така валеше сто горчиви дни,
в моята душа.

Градът е пуст, цари покой
и в полусън дъждът вали,
пак в такава нощ, тогава той
ни раздели.

Къде си днес, дори не знам,
неонов лъч, замислен мъж,
всичко отлетя, сега съм сам
със този дъжд.

Живко Колев